

*Αμερικανο-μεξικανικά σύνορα.
7 Σεπτεμβρίου 1996. Σιουδάδ Χουάρες,
Πολιτεία της Τσιουάουα, Μεξικό.*

Δέκα μέρες τώρα, λογαριάζοντας και τη σημερινή.

Η Ντολóρες Γκεβάρρα ακούμπησε στον βρόμικο νιπτήρα, με το βλέμμα χαμένο στο λαβύρινθο που σχημάτιζαν τα ραγίσματα πάνω στα πλακάκια.

Στο σημείο όπου θα έπρεπε να βρίσκεται ο καθρέφτης, έλειπαν δύο πλακάκια.

Είχε βυθιστεί στη μελέτη του φουσκωμένου σοβά που η υγρασία ξεκολλούσε από τον τοίχο. Μια δεκαπενταριά γυναίκες ντυμένες όπως εκείνη, με ροζ ποδιές, συνωστίζονταν στο στενόχωρο δωμάτιο, μπροστά από μια κλειστή πόρτα. Σε τακτικά χρονικά διαστήματα, η πόρτα άνοιγε, μία από τις γυναίκες έβγαινε, με την τσάντα της παραμάσχαλα, ενώ μια άλλη πήγαινε να κλειστεί με τη σειρά της στις τουαλέτες που χωρίζονταν με μεσότοιχους οι οποίοι δεν έφταναν ως το ταβάνι.

Τα πρόσωπα με τα έντονα ζυγωματικά ήταν αδιαπέραστα.

Ο κάθετος τεχνητός φωτισμός έριχνε χρυσές ανταύγειες πάνω στις πρασινωπές επιδερμίδες που σκεπάζονταν από ένα λεπτό στρώμα ιδρώτα.

Μια από τις γυναίκες στράφηκε προς την Ντολóρες.

— Πάλι τίποτα; ρώτησε φιθυριστά.

— Τίποτα. Μου το 'φερεις;

Η άλλη σάρωσε το δωμάτιο με ένα σύντομο, κυκλικό βλέμμα και γλίστρησε διακριτικά ένα πλαστικό σακουλάκι στην εξωτερική τσέπη της ποδιάς της Ντολόρες.

Όταν πέρασαν όλες, η καθεμιά με τη σειρά της, από τη δύσοσμη τρύπα, βγήκαν από το δωμάτιο και πήραν ένα διάδρομο φρεσκοβαμμένο με κίτρινη μπογιά.

Οι σόλες των σπορ παπουτσιών τους έτριζαν πάνω στην γκριζα πλαστική επίστρωση τουτσιμεντένιου δαπέδου. Κατέληξαν σε μια αίθουσα αναμονής επιπλωμένη με καμιά εικοσαριά πτυσσόμενες καρέκλες από κοντραπλακέ και κάθισαν σιωπηλές, καρφώνοντας το βλέμμα σε μια μισάνοιχτη πόρτα.

Δεν υπήρχε εδώ χαμηλό τραπέζι, ούτε περιοδικά φθαρμένα από το ξεφύλλισμα.

Δεν ακουγόταν καμιά χαμηλόφωνη συζήτηση. Τίποτε, πέρα από το ζουζούνισμα μιας λάμπας νέον που βρισκόταν στα τελευταία της και, στο βάθος, το απόμακρο βούισμα μηχανών.

Μια γυναικεία φωνή γάβγισε ένα όνομα.

Μια από τις ροζ ποδιές σηκώθηκε, διάβηκε την πόρτα, την έκλεισε πίσω της, ύστερα ξαναβγήκε σχεδόν αμέσως, διέσχισε την αίθουσα αναμονής και εξαφανίστηκε στο διάδρομο.

Είχαν απομείνει μόνο τρεις γυναίκες όταν η φωνή κάλεσε το όνομά της.

Η Ντολόρες Γκεβέρα κοίταξε απελπισμένη τη διπλανή της από τ' αριστερά, και μπήκε στο γραφείο.

Ένα τραπέζι, ένας υπολογιστής, ένα τηλέφωνο, μια λάμπα με αμπαζούρ.

Ούτε παράθυρο, ούτε καρέκλα για να καθίσεις μπροστά στο τραπέζι.

Η επιστάτρια, ντυμένη με λευκή βαμβακερή ποδιά και σκούφο, επίσης βαμβακερό και λευκό, την περίμενε παίζο-

ντας τα δάχτυλά της πάνω στο πληκτρολόγιο. Τα στοιχεία που εμφανίστηκαν στην οθόνη του υπολογιστή αντικαθρεφτίζονταν πάνω στα χοντρά γυαλιά της. Με μια απότομη κίνηση του ποδιού, έσπρωξε προς τα πίσω την περιστρεφόμενη πολυθρόνα της.

— Λοιπόν; Σου 'ρθαν αυτήν τη φορά;

— Μάλιστα, κυρία, απάντησε η Ντολόρες απλώνοντας το διαφανές πλαστικό σακουλάκι που μόλις είχε βγάλει από την τσέπη της.

Η επιστάτρια φόρεσε λαστιχένια γάντια για να εξετάσει το πράγμα στο φως της λάμπας.

Η Ντολόρες μάζεψε ένα τσουλούφι που της γαργαλούσε τον αυχένα. Τα ρουθούνια τής ελαφρώς πλακουτσωτής μύτης της συσπάστηκαν όταν η άλλη ανασήκωσε το κεφάλι.

— Με κοροϊδεύεις;

— Όχι, κυρία, σας ορκίζομαι ότι...

— Μα είναι ξερό αυτό το αίμα, έχει πήξει εδώ και τρεις ώρες τουλάχιστον.

Κράδαινε το σακουλάκι με το ματωμένο ταμπόν.

— Κατέβασε την κιλότα σου!

Το πρόσωπο της Ντολόρες σκυθρώπιασε.

— Κι αν δεν το κάνω;

Η επιστάτρια έδειξε την πόρτα με το σαγόνι της.

Με πολύ αργές κινήσεις, τα δάχτυλα της Ντολόρες ξεκούμπωσαν τα κουμπιά της ροζ ποδιάς. Ύστερα χάθηκαν κάτω από ένα ριχτό φόρεμα και κατέβασαν ως τις γάμπες της, που ράβδωναν ήδη κίρσοι, την αμόλυντη κιλότα της.

Η άλλη γυναίκα σηκώθηκε, έκανε το γύρο του γραφείου της και ανασήκωσε με τον ιεροεξεταστικό δείκτη της το στρίφωμα του φορέματος. Ύστερα έσκυψε για να βεβαιωθεί ότι κανένα κορδονάκι δεν κρεμόταν από τον μαύρο θύσανο που προσφερόταν στο βλέμμα της.

— Γνωρίζεις τον κανονισμό. Πρέπει να κάνεις τεστ εγχυ-

μοσύνης. Άντε, ντύσου και να ξανάρθεις να με δεις πριν το τέλος της εβδομάδας. Με τα αποτελέσματα.

Ενώ έβγαινε με αργά βήματα, ξανακουμπώνοντας την ποδιά της, η Ντολόρες άκουσε τη γυναίκα να φωνάζει ένα άλλο όνομα. Το κάτω χείλος της, βαμμένο κόκκινο, έτρεμε ακόμα λιγάκι.

«Δεν έχεις περίοδο, δεν έχει δουλειά. Δεν υπάρχει θέση εδώ για γκαστρωμένες».

Η κάθε λέξη που είχε χρησιμοποιήσει ο διευθυντής προσωπικού κατά την πρόσληψή της, έξι μήνες νωρίτερα, ηχούσε ακόμη στ' αυτιά της.

Δύο φορές, από τότε, η αιχμηρή μύτη μιας βελόνας πλεξίματος όργωσε τη μήτρα της. Τη δεύτερη φορά, κόντεψε να παραδώσει.

Κι ο άλλος, που δεν έλεγε με τίποτα να προσέξει.

Ο ξερός κρότος της μηχανής που χτυπούσε την εβδομαδιαία κάρτα της, την έβγαλε από τις σκέψεις της. Τράβηξε για το πόστο της, μολυβδοκολλήτρια, μέσα στο εργοστάσιο που κατέκλυζε ο ορυμαγδός των μηχανών.

Κυριακή 18 Φεβρουαρίου 1997.

Ο Τόνι Ζαμπούδιο είχε γνωρίσει στη Μαδρίτη καλοκαιρία λιγότερο καυτά από το χειμώνα της Σιουδάδ Χουάρες. Αυτό τουλάχιστον σκέφτηκε καθώς βύθιζε τα λοξά τακούνια απ' τις καουμπόικες μπότες του στην κοχλαστή άσφαλο του μεξικάνικου αεροδρόμιου ενώ ο πυρωμένος άνεμος κουβαλούσε από το νότο ριπές σκόνης, καβουρντισμένης στους 35 βαθμούς Κελσίου. Η ατμόσφαιρα της πόλης μύριζε κηροζίνη και διαλυτικά υγρά.

Κοιμόταν ακόμα, στα ζεστά κάτω από τις κουβέρτες του, στο διαμερισμά του στην *avenida* Πρίνθιπε ντε Βεργάρα, κοντά στο κέντρο της Μαδρίτης, όταν χτύπησε το τηλέφωνο και τον έβγαλε από ένα παράξενο όνειρο όπου καβγάδιζε με την πρώην γυναίκα του.

— Τόνι, σε ξυπνώ;

— Τι ερώτηση! Τι συμβαίνει; είχε ρωτήσει με αγουροξυπνημένη φωνή.

— Έλα γρήγορα στην εφημερίδα, σε χρειαζόμαστε. Φεύγεις αμέσως για το Μεξικό, είχε προστάξει ο υπεύθυνος του τμήματός του πριν κατεβάσει το ακουστικό.

Ο Ζαμπούδιο είχε ανακαθίσει στο κρεβάτι του μ' ένα χασμουρητό. Είχε μείνει έτσι για λίγο ξύνοντας το κεφάλι του και κοιτάζοντας την καθραρισμένη φωτογραφία πάνω στο κομοδίνο: η Φίνα με τους δύο γιους του.

Η Φίνα. Οι ατέλειωτες νύχτες που αφιέρωνε στο κλείσιμο

της ύλης τούς είχαν απομακρύνει, χωρίς να μπορέσει να κάνει τίποτα. Σκεφτόταν την απόφαση διαζυγίου τους που θα έβγαίνε σε λίγο —είναι γεγονός ότι, η φύση απεχθάνεται το κενό—, τα παιδιά που δεν είχε βοηθήσει ποτέ στα μαθήματά τους, τα βαβά τους που είχε πάντοτε παραμελήσει, τις παρωτίτιδες και τις γρίπες τους για τις οποίες δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ, απορροφημένος καθώς ήταν από τη δουλειά του. Σε ένα ή δύο χρόνια, ο Χουάν θα έφτανε στην ηλικία των πρώτων του ερώτων.

Οδυνηρών, αναγκαστικά οδυνηρών.

Το ξυπνητήρι, δίπλα του, έδειχνε 07:30. Στο Μεξικό. Γαμώ το.

Η μοναξιά βάραινε πάνω του.

Ήταν Παρασκευή. Σκέφτηκε ότι, αν το ταξίδι του προγραμματιζόταν για την επόμενη εβδομάδα, θα μπορούσε ίσως να πάρει τα παιδιά για το Σαββατοκύριακο.

— Ούτε να το το συζητάς, φεύγεις αύριο το βράδυ, του είχε απαντήσει κατηγορηματικά ο Πέρεθ, ο υπεύθυνος του τμήματος εξωτερικών ειδήσεων. Άκουσε, το ξέρω ότι συνήθως δουλεύεις το εσωτερικό δικαστικό ρεπορτάζ, αλλά τι να σου πω τώρα, είσαι εξαιρετος και στα εγκλήματα και πρόκειται για πολύ χοντρή υπόθεση, άρα εσύ θα πας. Μας μένει ακόμα ένα εισιτήριο ανταλλαγής υπηρεσιών με την Αερο-Μέξικο, θα το χρησιμοποιήσουμε. Θα είσαι εκεί την Κυριακή το πρωί. Εν πάση περιπτώσει, ο Μοντόγια που θα μπορούσε να πάει αντί για σένα είναι στο Βέλγιο, καλύπτει τα επακόλουθα της υπόθεσης Ντιτρού.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ρώτησε τελικά ο Τόνι.

— Να, πάει τώρα ένας χρόνος που είναι γνωστό ότι φονιάδες βιάζουν και δολοφονούν νεαρές γυναίκες στη Σιουδάδ Χουάρες, κι ύστερα πετούν τα πτώματά τους στην έρημο. Η πρώτη βρέθηκε το '95 σε μια αλάνα, στις παρυφές της πόλης.